

ἀποκρυώνω Θράκ. (Περίστασ. κ.ά.) Κύπρ. Πόντ. Κερασ. Οίν.) Χίος — Λεξ. Αἰν. 'ποκρυώνω Κύπρ. ἀποκρυώνω Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ. Τραπ.) ἀποκρένω Πόντ. (Σάντ.) Ἰέσ. ἀποκροῦμαι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κρυώνω. Ὁ τύπ. αποκροῦμαι ἔχει τὸ οὐ τῆς προπαραληγούσης κατ' ἀπομοίωσιν. Ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 24.

1) Κάμνω τι νὰ ἀποβάλῃ τὴν θερμότητά του, καθιστῶ πλεονέκτερον θερμόν, ψύχω, ἐπὶ φαγητοῦ, ὕδατος κττ. συνήθως παθητικῶς Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀπόκρῳσο τὴ μαερεία Ὀφ. Θέσο καὶ ἡ ἔπαρε καὶ τὴ μαερεία ἃς ἀποκροῦται αὐτόθι. Ἐλάτεν 'ς σὸ τραπέζιν, τὸ φαγεῖν τεκρῶθεν Οἶν. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὴν θερμότητά μου, ψύχομαι Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Μένουν 'ς τὸ ἐξω-φύτρην γιὰ ν' ἀποκρυώσουν (ἐνν. οἱ λουόμενοι) Κύπρ. Τὸ φαεῖν ἐπεκρύωσεν καὶ κἀνείς 'κ' ἔρθεν νὰ τρώῃ Χαλδ. || Φρ. μεταφ. Ὁ δεῖνα ἐπεκρύωσεν (ἀπέθανε) Κερασ. 2) Μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ ψυχρανθῇ, νὰ στενοχωρηθῇ, ἀποθαρύνω, ἀπογοητεύω Θράκ. (Περίστασ.) Πόντ. (Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Τ' ἀποκρυώσανε τὸ παιδί Περίστασ. Τὰ λόγια σ' ἐπεκρύωσανε με Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποθαρύνομαι, ἀπογοητεύομαι Θράκ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Ἀποκρύωσε ὁ κόσμος Θράκ. Εἶδ' ἀτον κ' ἐπεκρῶθα Ἀμισ.

ἀποκνυκλώνω ἀμάρτ. ἀποκνυκλώνω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποκνυκλῶ.

Συλλαμβάνω, ἐμβροχίζω: Ἀσμ.

Πάει ἡ πέρδικα νὰ πιῇ...

τὰ βρόδι' ἀποκνυκλώνουν τὴν το' ἔ τσυνηὸς ἀρπᾶ τὴν.

ἀποκνυλῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποκνυλάω Βιθυν. 'ποτισουλᾶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) ἀποκνυλίζω Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 'ποκνυλίζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκνυλίω.

1) Σταματῶ τὸ κύλισμα, τὸ τραύιγμα, ἐπὶ εἵδους δικτύου καλουμένου τὰ λανγιοῦ Βιθυν. 2) Ἀπομακρύνω τι κυλίων Πόντ. (Χαλδ.) β) Καθόλου, κυλίω Νίσυρ.: Νὰ σὲ 'ποκνυλίσῃ τὸ κῦμα! (ἀρὰ κατὰ ναύτου). 3) Ἀμτβ. Καθόλου, κυλίομαι Λεξ. Πρω.: Ἀποκνύλισε ἀπὸ τὴ σκάλα 'ς τὴν αὐλή. β) Κάμπτων λόφον, βουνὸν κττ. ἀφανίζομαι, καθίσταμαι ἀόρατος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.): 'Ποτισούλιτσε τῶρα τσαὶ δὲ φαίνεται. Συνών. ἀπογέρονω Α 4, σκαπετῶ, στρίβω. 4) Περαιίνω τὴν βαθεῖαν σκαφὴν τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀμπελοφυτεῖαν Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀποκνυλίσουμε τὸν παλαιαγρό, θὰ φνιτέγουμε τ' ἀμπέλι. Συνών. βγάζω στρέμμα.

ἀπόκυμα τό, Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. κῦμα.

Τὸ τελευταῖον, ἐλαφρὸν κῦμα.

ἀποκυνηγῶ πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κυνηγῶ.

1) Παύω κυνηγῶν, τελειώνω τὸ κυνήγι πολλαχ.: Ἡρθε ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἡποκυνήγησε καὶ ἤρχοντα 'ς τὸ σπίτι (ἐκ παραμυθ.) Θήρ. || Ἀσμ.

Βάσανα πίκρες καὶ καημοί, ἀφήστε με νὰ ζήσω

καὶ τὸ πουλλὶ ποῦ κυνηγῶ νὰ τ' ἀποκυνηγῶ

Κρήτ. 2) Κυνηγῶ, καταδιώκω τινὰ Ρόδ. Συνών. ἀπο-γλακῶ I, ἀποζυγώνω I.

ἀποκύρις ὁ, ἀμάρτ. ἀποκύρις Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. κύρις.

Ὁ μὴ ὢν κύρις, πατὴρ μὴ γεννήσας τέκνα, χλευαστικῶς.

ἀπολαβαίνω πολλαχ. ἀπολαβαίν-νω Κύπρ. 'πολαβαίν-νω Κάλυμν. ἀπολαβάν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπολαμβάνω = λαμβάνω τὸ ὀφειλόμενον.

1) Ἀποκτῶ, κερδίζω, ἀπολαύω Κύπρ.: Ἀσμ.

Τθαὶ 'ἐν τὸ ἀπολάβαν-γεν εἰδεῖνο ποῦ ζητοῦσαν.

Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ.Δ. (Λουκ. 16, 25) «τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου». 2) Κερδίζω, εἰσπράττω χρήματα, ἔχω πρόσοδον (ἡ σημ. αὕτη ἐκ τοῦ λογίου ἀπολαμβάνω) πολλαχ.: Τί ἀπολαβαίνεις τὸ χρόνο ἀπὸ τὰ χιτήματά σου; 3) Λαμβάνω τὸ ὑπόλοιπον ὀφειλῆς Λεξ. Δημητρ.: Ἀπόλαβα τὸ πάχτο γιὰ τὸ χιτήμα.

ἀπολαβή ἡ, σύννηθ. καὶ Καππ. (Συνασσ.) ἀπουλαβή βόρ. ιδιῶμ. ἱπουλαβή Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολαβαίνω.

Κέρδος, πρόσοδος, μισθὸς κττ. ἐνθ' ἀν.: Δὲν ἔχω κάμμιὰ ἀπολαβή ἀπὸ τὰ χιτήματά μου. Τὸ καῖκι φέρνει ἀπολαβή. Δουλεύω χωρὶς κάμμιὰ ἀπολαβή σύννηθ. Ἐχ' ἀπ' τοῦ φοῦρνου μ' ἱπουλαβή κἀνιὰ τριανταριὰ δραχμὲς τὸν μῆνα Αἰτωλ. Δοὺν χουσμικεύουν μ' ἡώρ' ἀπουλαβή Σαμοθρ.

ἀπολαβιδώνω Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. λαβίδα.

Ἀποσπῶ τὴν λαβίδα, τὸ χερούλλι τοῦ ἀγγείου.

ἀπολάγκαδο τό, Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. λαγκάδι.

Μικρὸ λαγκάδι: Ἀσμ.

Σὺν πέντ' ἐπήδα τὰ βουνά, σὺν ἔξι τὰ λαγκάδια καὶ τὰ μικρ' ἀπολάγκαδα ἑφτά κι ὀχτὼ ἐπήδα.

ἀπολαγωνεύω Κρήτ. ἀπολαγωνεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαγωνεύω.

Παύω νὰ κυνηγῶ, τελειώνω τὴν θήραν: Ἀσμ.

Καὶ 'ς τὸ βουνὸ ἀνέβηκα λαγούδια ὀγιά νὰ βρῶ

κι ἀπὴς ἀπολαγώνεψα μὰ τὴ βολλή μου κρίσι

βρίστω μὰ γόρη κ' ἔπλυνε σὲ μαρμαρένια βρούσι.

ἀπολάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀμπολάδα Πελοπν. (Λακων.) ἀμπολάδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα.

1) Ἀπόλυσις, ἐλευθερία Πελοπν. (Λακων.): Τοῦ 'δωκε ἀμπολάδα. β) Ἡ ἐλευθερία τῶν ψυχῶν καὶ ἡ ἄνοδος αὐτῶν εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς Κύπρ.: Οἱ ψυχὲς ἔχουν ἀμπολάδες. 2) Ἀπαλότης, χαλαρότης Πελοπν. (Λακων.): Τὸ σκιονὶ ἔναι ἀμπολάδα (οὐχὶ τεντωμένον). 3) Οἱ ἐπὶ πλεόν τοῦ κανονικοῦ ἀφινόμενοι ὀφθαλμοὶ κατὰ τὸ κλάδευμα τῶν ἀμπέλων Πελοπν. (Λακων.): Ἀφίνει ἀμπολάδα.

ἀπολαδίζω ἡ, Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.) κ.ά. ἀπουλαδίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ λαδίζω.

1) Τὸ μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὅπου ἔχει

χυθὴ ἔλαιον ὑπὸ τῶν ἀλιέων διὰ νὰ βλέπουν καλὰ τὰ ἐντὸς καὶ πρὸς τὸν πυθμένα ψάρια ἢ μαλάκια Πελοπν. (Μεσσ.) β) Μέρος τῆς θαλάσσης ὅλως ἀκύμαντον κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ρυτιδουμένην ἐπιφάνειαν ὑπὸ ἐλαφροτάτου κύματος (πβ. φρ. ἡ θάλασσα εἶναι λᾶδι) Πελοπν. (Μάν.) 2) Τὸ πέρας τῆς ἐσοδείας τοῦ ἐλαίου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀπολαδίζω Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπολαδίζω.

